

[Miljøministeren]

Det har nu vist sig, at det lovforslag, jeg har fremsat om en ændring af by- og landzoneloven, ikke kan samle flertal i folketinget. Jeg må indrømme, at jeg finder det meget beklageligt.

Som det er bekendt, er lovforslaget baseret på regeringens ønske om at styrke og bevare de små samfund. Endvidere er lovforslaget fremsat på baggrund af et ønske fra landsbykontaktudvalget under planstyrelsen, som ud over offentlige myndigheder også har repræsentanter for landsbyorganisationerne, med andre ord for de mennesker, der har de små samfunds problemer direkte inde på livet.

Ved at gøre kommunalbestyrelsernes afgørelser endelige i de områder, hvor der er vedtaget en landzonelokalplan, sigtede lovforslaget mod at fjerne unødige forsinkelser af en ønskelig udvikling af erhverv og boliger i landzoner. Samtidig indebar lovforslaget en forenkling, idet man ville fjerne den dobbelte sagsbehandling, der kan finde sted, når miljøankenævnet i en sag efter zoneloven skal tage stilling til spørgsmål, som planstyrelsen også kan behandle efter kommuneplanloven.

Efter min opfattelse ville lovforslaget tilskynde til, at der skete en planlægning af landsbyerne. Herved ville man opnå, at f.eks. virksomheder, der ville etablere sig i landzone, havde sikkerhed for, på hvilke vilkår en sådan etablering ville kunne finde sted. Ikke mindst ville virksomheder have mulighed for at overskue, om og på hvilke vilkår en eventuel senere udvidelse ville være mulig.

Socialdemokratiet og det radikale venstre har, skønt disse partier altså ikke ønsker at støtte lovforslaget, tilkendegivet, at de kan tiltræde, at der gives lettere adgang for mindre virksomheder, der ikke forurener, til at etablere sig i tidligere erhvervsbygninger, og her tænker man nok først og fremmest på landbrugsbygninger, forudsat at disse kan godkendes i henhold til miljølovgivningen.

Hertil skal jeg bemærke, at zoneloven allerede i dag rummer muligheder for, at sådanne bygninger kan anvendes til ikke-landbrugsformål, naturligvis forudsat at disse ikke forurener. Faktisk skal der meddeles tilladelse, medmindre virksomheden skønnes at ville få et sådant omfang eller en sådan karakter, at dens udøvelse ville være i afgørende strid med de hensyn, loven tilsigter at varetage.

Det må forudses, at antallet af landbrugsbygninger, der ikke længere anvendes i forbindelse med landbrugsdrift, vil stige i de kommende år, og at der vil være en voksende interesse for, at disse bygninger anvendes på en for lokalsamfundet hensigtsmæssig måde.

Det foreliggende lovforslag havde til hensigt at inspirere til en planlægning i landsbyerne, der kunne sikre en fornuftig udvikling af disse.

Som sagt beklager jeg, at socialdemokratiet og det radikale venstre ikke har villet medvirke til dette, og jeg indrømmer, at jeg er spændt på, hvorledes disse partier har forestillet sig at man skal løse de problemer, der på dette område vil opstå i fremtiden.

Samtidig vil jeg opfordre landsbyorganisationerne til ikke at tabe modet, fordi det ikke lykkedes i denne omgang. Tværtimod må der nu arbejdes endnu stærkere på at skabe forståelse for nødvendigheden af at styrke og bevare de små samfund og de værdier, der findes dér.

Lohmann (S):

Det kan undre én, at regeringen fremsætter et forslag, som ved tredjebehandlingen ikke kan samle et flertal. Der har under sagsbehandlingen ikke vist sig nogen saglig begrundelse for, at man skulle ophæve denne klageadgang, og jeg mener, at ministeren overdimensionerer problemet i sin udtalelse om, at det skulle kunne gavne de små bysamfund.

Vi er enige i, at der skal en lempelse til, for at man kan udnytte mange af de bygninger, der ligger i landsbyerne. Jeg mener bare, det er en anden måde, man skal gøre det på, hr. minister. Jeg mener, at vi er nødsaget til at se alvorligt på problemet og sørge for at få det løst sådan, at der bliver mulighed for, at der kan etableres, men det må være i form af en lokalplan, og det må være offentligheden, naboerne, der har mulighed for at gøre indsigelse mod sådan en plan.

Svend Erik Hovmand (V):

Da venstres ordfører i denne sag, fru Hanne Severinsen, desværre ikke har mulighed for at være her i dag, skal jeg gøre et par principielle bemærkninger om denne efter min opfattelse ganske alvorlige sag.